

عزاداری به سبک نوجوان عاشورایی

فاطمه برومند

یک عزاداری شایسته که همه ویژگی‌های مثبت را داشته باشد چه جور عزاداری است؟ مهم‌تر از آن، آیا ممکن است بعضی عزاداری‌ها فقط به اسم امام حسین (ع) باشد اما مورد رضایت ایشان نباشد؟ عزاداری ما به عنوان یک نوجوان عاشورایی از چه چیزهایی باید دور بماند؟ با هم جواب این سؤالات را دنبال می‌کنیم. اجازه بدهید از این‌جا شروع کنیم که عزاداری باید:

و این چیزی نیست که شهدای کربلا به آن راضی باشند خصوصاً در این دوره زمانه که دشمنان اسلام و اهل‌بیت روی این کارها مانور می‌دهند و باید جلوه دادن اصل عزاداری به اعتقادات اصلی ما محمل‌ور می‌شوند.

۱. به‌موقع و از نظر زمان منظم باشد و هر وقت که شد نباشد. اگر کارهای مهم‌تری دارید یا باید به وظایف دیگری مربوط به مدرسه یا خانواده برسید، اما به جایش عزاداری کنید، عزاداری بارزشی نخواهید داشت. باید از زمان دقیق مراسم عزاداری باخبر شوید و آن را یک جای مناسب در برنامه‌ریزی خود قرار دهید. سر ساعت معینی عزاداری کنید و در ساعت مشخصی به خانه برگردید و به کارهای دیگرتان برسید. دنبال هیئت‌هایی باشید که بیشتر منظم هستند.

۲. به‌اندازه باشد و بیش‌ازاندازه نباشد؛ یعنی در حد متعادل و به قدر نیاز باشد. معمولاً خود انسان متوجه می‌شود که از کجاها وارد فاز زیاده‌روی می‌شود؛ البته بعضی‌ها بلد هستند زیاده‌روی‌هایشان را با حرف‌ها و شعارهای زیبا توجیه کنند اما شما عقلتان را بیندازید جلو و جلوی زیاده‌روی را بگیرید. زیاده‌روی معمولاً باعث بر هم خوردن نظم شخصی و آرامش انسان هم می‌شود حتی اگر آن کار بارزترین کارها باشد باید به‌اندازه باشد تا هم لذت‌بخش باشد و هم ادامه داشته باشد.

۳. قشنگ و درست باشد، منظم و یکدست باشد و البته کارهای عجیب‌وغریب نداشته باشد. هنوز بعضی‌ها دوست دارند برای نشان دادن اوج عزاداری‌شان، مثلاً از قمه استفاده کنند یا به وسیله چیزهای دیگر خودشان را خون‌آلود کنند. این کارها چهره عزاداری را زشت و زنده می‌سازد.

۴. از شعرها و سبکها و آهنگهای شایسته استفاده کند. هر شعری و هر آهنگی شایسته عزاداری نیست و فقط چون زیباست یا توسط خواننده مشهوری اجرا شده است دلیل نمی‌شود که در مداحی و عزاداری‌ها هم مورد استفاده قرار بگیرد. باید جایگاه بلند معنوی اهل بیت را مورد توجه قرار داد و متناسب با این جایگاه از اشعاری مؤدبانه و سبک‌هایی سنگین و شایسته برای جذاب کردن عزاداری بهره برد.

۵. کسی را نیازارد، زمان و مکانش مناسب باشد و همسایه آزاری نداشته باشد. بعضی از عزاداری‌ها همه چیزش خوب است اما بدجوری روی اعصاب است. مثلاً صدای بلندگوها آن قدر بلند است و مداح آن قدر فریادش را بلند می‌کند که هم بعضی از عزاداران را کلافه می‌کند و هم همسایه‌ها را. عزاداری خوب به فریاد و صدای بلند و گوش کر کن نیاز ندارد و درست نیست که برای ایجاد حالت حزن و گریه در شنونده‌ها، به گوش آن‌ها و آرامش دیگران لطمه وارد کرد.

۶. معرفت بیاورد، بی‌محتوا و سبک و بی‌فایده نباشد. باید بعد از هر جلسه احساس کنیم چیزی به ما اضافه شده. عزاداری حتی اگر مستقیماً در کنار شنیدن سخنرانی کارشناسان نباشد باید محتوایی داشته باشد که روح انسان را رشد بدهد و او را با مفاهیم و ارزش‌هایی که ممکن است در زندگی روزمره گم شده باشند، آشنا کند. خیلی از شعرها و روضه‌ها چنین خاصیتی دارند. آن‌ها را پیدا کنید و دریابید.

۷. کدورت‌ها را کم کند و کینه و بددلی و بدگمانی‌ها را در سایه عشق و ارادت و هدف واحد از بین ببرد. یک

نوجوان عاشورایی هیچ وقت اجازه نمی‌دهد کدورت‌ها بین او و یک نوجوان عاشورایی دیگر فاصله بیندازد بلکه با گفت‌وگو و برخورد صحیح سوءتفاهم‌ها را برطرف می‌کند و اگر به عذرخواهی یا گذشت نیاز دارد آن را انجام می‌دهد تا دلش نسبت به دیگران چرکین نماند. چون همه ما یک ارباب داریم. درست است؟

۸. خالصانه باشد و برای خوشامد این و آن و آوازه در کردن و چشم و هم‌چشمی نباشد. عزاداری اگر خالصانه نباشد به یک بازی و نمایش بی‌محتوا تبدیل می‌شود و فایده دیگری ندارد. نباید از عزاداری و مراسم روضه و سینه‌زنی برای قیافه گرفتن و کور کردن چشم رقیبان و هیئت محله‌های دیگر استفاده کرد. باید خالصانه و فقط برای زنده نگه‌داشتن عاشورا و یادآوری اتفاقات مهم آن عزاداری کرد. نوجوان عاشورایی به رقابت‌های کودکانه که گاهی به وسیله بزرگ‌ترها اجرا می‌شود، اهمیتی نمی‌دهد و فقط در پی رضایت مولایش حسین (علیه السلام) خواهد بود. نوجوان عاشورایی حتی به عزاداری پرشور و خوب و شایسته خود نمی‌بالد و با آن فخرفروشی نمی‌کند.

۹. به کارهای خوب کمک کند. باعث کمک به نیازمندان و کارهای عام‌المنفعه و خیریه شود. خیلی از عزاداری‌ها این ظرفیت را دارند که بعد از تمام شدن ظاهری به یک کار خیر دیگر پیوند بخورند. به‌جای گداهای بی‌فایده که ممکن است ثواب عزاداری‌ها را هم از بین ببرد، می‌توان جمع‌هایی تشکیل داد و برای رفع بعضی مشکلات مسجد یا محله و شهر خود اقدامی کرد. ●